

Tíðargrein

Mitt í eini bumbutíð

Hugleiðingar úr Brússel

Sumt vil koma so brátt á. Sum ein brestur. Bókstaviliga. Eitt endaleyst nú. Og tú ert staddur – ella soleiðis kenst tað – mitt í sjálvari spreingingini. Mitt í ævinleikanum. Einkí er undan. Einkí aftaná. Bang, sigur tað. Buldó. Og kortini er stíld. Ein deyðkvirra. Og í hesi kvirruni skerpast sansirnir eins og stundum í dreymi. Hvør hugsan klárnar. Men samstundis er einkí skil á nøkrum. Einkí mannvits-skil. Einkí Guðs-skil. Hvørt inntak eitt hvørki og skilar skynið frá kenslunum eins og eitt afturlatið vindeyga. Tær hanga uttanfyri. Kenslurnar. Nær-fjarir fuglar. Tøguligir (sum Regin Dahl helst hevði sagt). Og uppi yvir hesum drey-m-kvirru-hvörkinum hválvast myrkur. Ein svört himmalrúmd yvir einum einsamøllum manni á vegaleysu sondum mánans.

Nakað soleiðis var mær við týsmorgunin í dymbildagavíkuni. Tann tvey og tjúgunda mars. Eg vaknaði við, at tað klingdi í fartelesfonini á náttborðinum. Klokkan farin av níggju. Nei, eg fari ikki altíð so seint á fótur, men gestir vóru hjá okkum her í Brússel. Gestir úr Föroyum og vit hövdu sitið uppi longri enn vant, sum vera man, og onkur belgisk öl verið á borðinum eisini. Hetta krútsterka slagið, sum munkar einsamallir duga at bryggja. Eg sló hondina út eftir telefonini í svövnslitinum. Tað var sonurin, ið ringdi. Yngri. Ljóðaði eitt sindur fjáltratur á málinum. Royndi fáa fatur á mammu síni, segði hann. Hvat hann vildi? spurdi eg. Hálvargur. Onkur neyð á honum aftur. Helst. Pengar. Eitt bil var tögn á tráðnum. So spyr hann: Hevur tú ikki hoyrt tíðindini? Tíðindini,

Skelti í einum handilsglugga

hvánkaði eg. Men í sama viðfangi sansaði eg um, at sjónvarpið gekk inni í stovuni, har gestirnir hildu til. Ljóðið skifti í heilum. Úr flamskum máli yvir í franskt yvir í enskt. Men tónalagið samt. Álvarsligt. Átrokandi. Kallaði líkasum ymiskt fram í minnið aftur. Málið í Niels Juel Arge tann morgunin, ið russar gjördu innrás í Kekko-Slovakia í august nítjanhundrað og átta og trýss. Ta spentu stöðuna. Tann ridlandi

alheimin. Men nú hevði annar brestur verið. Her í Brússel. Fyrst á Zaventem-flogvöllinum og síðani – lötu seinni – á undirjarðbreytarstöðini við Maalbeek. Sjúlmorðsbumbuálop, varð sagt. Orðið *kamikatz* endurtikið upp í saman á øllum trimum málum. Telefonin hjá mammu svarar ikki, segði sonurin. Hann hevði ringt fleiri ferðir. Men frúan langt síðani farin til arbeiðis. Á sendistovuna.

Skjótt ein tími síðani. Og soleiðis, alt í einum staddur mitt í einum bresti aftur, í einum drey-m-kvirru-hvörki, skimaðist eg eftir hústelesfonini, fór inn eftir skrivikamarsgólvinum vappandi sum maður á mánasandi. Og ey, best sum eg umsíðir finni telefonina undir ymsum mis-útkláraðum örkum á skriviborðinum. Tá ringir hon. Frúan. Sendikvinna Föroya í Brússel. Röddin skelvur í henni,

eitt sindur, og hevur ein ljóðbotn av ýlandi sirenum. Men hon er heil og haldin. Frúan. Náddi ikki sporvognin í morgun og tí tikið bussleiðina oman á Place Luxembourg í staðin. Annars hevði hon saktans kunnað verið stödd í undirjarðarbreytini, tá ið bumban brast. Vanliga skiftir hon úr sporvogni nr. 92 niðast á avenue Louise og tekur undirjarðarbreytina til Maalbeek, sum er beint við sendistovuna. At fartelesfonin ikki svaraði komst hinvegin av, at útvarpið hevði ringt at fregnast um spreingingarnar úti á flogvöllinum.

Síðani leið hesin morgunin – týsmorgunin í dymbildagavíkuni tjúgundað og sekstan, tann tvey og tjúgunda mars. Vit – eg og gestirnir – vóru ímillum. Telduskíggja og sjónvarp. Uttan fyri fór ljóðið av sjúkrabilum dundrandi gjögnum götuna viðhvørt. Eitt stórt sjúkrahús er í nánd. Clinique Edith Cavell. Vit flákraðu millum tær ójavnt-mæltu stöðirnar. Ein slitleysur streymur av tíðindum. Ikki at siga strekkur. Fyri tað mesta tað sama upp í saman. Sum stev í miðaldarligum kirkjusangi. Somu myndirnar frá somu stöðunum. Av flogvöllinum. Úr götuni við Maalbeek-stöðina. Har vóru sjúkra- og lögreglubilar at líta. Fólk í búnum. Bjargingarlið. Lögregla. Hermenn. Fólk í ongum búna. Tey særdu. Tey ósærdu. Öll tómoygd. Uppskakað. Og sum ein afturundirgerð í øllum fráboðanir frá myndugleikunum. Yvirlýsingar frá ráðharrum og politikkarum innan og uttanlands. Og so tey stöðugt skiftandi andlátstöluni. Og kortini var hetta öðrvísi enn onkuntíð fyrr. Tær alsamt endurtiknu myndirnar vóru hóast alt av

Men sum vit ganga í hesum enn óleyvsprotta skógi og eg sum sagt dottin aftur í okkurt, sum líktist gerandisskili, kom eitthvørt annað upp innan í mær. Upp úr hjartanum